

Forfatter: Holger Christian Begtrup, 1859-1937

Titel: Udrag fra Axel Orlriks Breve til Holger Begtrup

Citation: Holger Christian Begtrup, 1859-1937: "Axel Orlriks Breve til Holger Begtrup", i *Axel Orlriks Breve til Holger Begtrup*, Gyldendalske Boghandel, s. 94. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991712-000-shoot-idm140619158499648.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Axel Orlriks Breve til Holger Begtrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Br. 31. — liden Erik: vor ældste Søn, født den 2. Januar 1888. — Paaskelørdag 1888 skrev jeg til O.: „Til lykke med den ny opgave, der er sat dig med udgivelsen af D. G. F.! Det er ret et arbejde som passer for dig, fordi det kræver både kærlighed til poesien og naturligt anlæg for bogormevæsenets detaljer. Jeg ønsker derfor ikke alene dig men tillige sagens venner til lykke og véd, at min mening i så henseende deles af mange brave folk omkring i landet. — Selvfølgelig får du lov „at ride videre“, når du først har gjort Sv. Grundtvigs efterladenskaber færdige! — Men nu er spørgsmålet: Vil det ikke blive meget vanskeligt for dig at stille dit arbejde i rette forhold til forgængerens, der — trods al ypperlighed — dog naturligvis i mange stykker vidner om forældede teorier. Selve textudgaven er vistnok fortræffelig anlagt; men det kritiske apparat og især de mange tidsansættelser; må de dog ikke ændres? — Vær nu så brav at lade de ordfortegnelser, du måtte udarbejde, blive samlede med særligt hensyn til sagens kulturside, så vi ikke blot får en samling forældede ord, men først og fræmmest en oplysende buket af fræmmedord og fagord. Det er dog den sikreste vej til videnskabelig at bestemme samtidens åndelige levemåde. — Jeg er nu i det hele kommen så vidt, at jeg regner „målsagaen“ for vor histories kærne. Men — til disse høje drømme svarer mit arbejde langt fra. Det piner mig ligefrem, at du spørger til det, ligesom det vilde plage en lille syg dreng, hvis en rask og vild kammerat kom farende ind til ham og bad ham komme ud at lege. Eller rettere sagt: Ligesom det vilde plage en dreng, der var ude i skoven efter fuglereder, når en artig kammerat spurgte ham, om han havde lært sine lectier. Jeg er i denne tid en omstrefjende, doven dreng, der er nær ved helt at løbe fra skolen!“